

Feyfolken

Knih první

napsal Waughin Jarth

elký mudrc byl vysoký a neupravený, na bradě mu bujel plnovous, ovšem nad čelem se leskla pleš. Jeho knihovna mu byla podobná: všechny knihy se v průběhu let postupně dostaly na spodní police, kde pak na neuspořádaných hromádkách sbíraly prach. V právě probíhající výkladu několik těchto knih použil, když svým studentům Taksimovi a Vonguldakovi popisoval založení cechu mágů Vanem Galerionem. Oba ho přitom častovali četnými otázkami o Galerionově studiu v Psijickém řádu a o tom, jak se tamější výuka magie liší od studia v cechu mágů.

Řád vedl, a dosud vede, značně kastovní život, vysvětloval Velký mudrc. "Vlastně je dost elitářský. Právě s tímto jeho aspektem Galerion nejvíce nesouhlasil. Chtěl, aby bylo studium magie přístupné zdarma. Tedy, ne přímo zdarma, ale alespoň pro každého, kdo si ho mohl dovolit. Naplněním tohoto cíle změnil Galerion běh historie v Tamrielu."

Utřídil a sepsal postupy a rituály, používané všemi současnými výrobci lektvarů, kouzelných předmětů a kouzel, že je to tak, Velký mudrci? zeptal se Vonguldak.

To byla jen část jeho díla. Vanus Galerion stvořil magii takovou, jakou ji známe dnes. Přepočítal jednotlivé její školy tak, aby byly pochopitelné pro masu. Vynalezl nástroje pro alchymii a výrobu kouzelných předmětů, aby každý mohl dělat to, co chce a co mu schopnosti a finanční možnosti dovolí, aniž by se bál negativních magických následků. Ačkoliv mu to chvíli trvalo.

Co tím myslíš, Velký mudrci? zeptal se Taksim.

První nástroje byly automatizovanější než ty, které známe dnes. Mohl je používat každý prostáček, aniž přitom chápal alespoň základy alchymie a výroby magických předmětů. Na ostrově Artaeum se studenti museli potřebným schopnostem dlouhé roky pracně učit, Galerion se však rozhodl, že je to jen další příklad psijického elitářství. Proto sestrojil nástroje, které připomínaly robotické alchymisty a výrobce kouzelných předmětů a jež dokázaly stvořit cokoli, co si zákazník přál - dokázal-li to zaplatit.

Takže člověk třeba mohl nechat vyrobit meč, který by rozsekl svět vedví? podivil se Vonguldak.

Teoreticky nejspíš ano, ale asi by ho to stálo všechno zlato světa, usmál se Velký mudrc. "Ne, nemyslím, že svět byl tehdy v přílišném nebezpečí, to však neznamená, že se nepříhodilo několik nešťastných případů, kdy nezkušený hlupák stvořil něco nad své chápání. Nakonec Galerion samozřejmě své staré nástroje rozebral a vytvořil ty, které známe dnes. Jsou sice trochu elitářské, protože je nemůže používat nikdo, kdo neví, co dělá, ale zato jsou pozoruhodně praktické."

A co tehdy lidé stvořili? zeptal se Taksim. "Copak o tom nejsou žádné příběhy?"

Snažíš se odvést mou pozornost, abych vás dnes nezkoušel, že? usmál se Velký mudrc. "Ale proč ne, povím vám příběh, abych lépe osvětlil látku. Ten příběh se odehrává ve městě Alinor na západním pobřeží Letních ostrovů a vypráví o písaři jménem Thaurbad."

Tehdy se psal druhý věk, bylo to nedlouho poté, co Vanus Galerion založil cech mágů a po celém Letním ostrově léta vyrostly cechovní síně, ovšem ještě předtím, než se cech rozšířil na tamrielskou pevninu.

Posledních pět let se písař Thaurbad uzavřel do sebe a veškeré spojení s vnějším světem mu zajišťoval jeho poslíček, chlapec jménem Gorgos. První rok tohoto poustevnického života se ho ještě snažilo navštěvovat několik posledních přátel a příbuzných - popravdě spíše přátel a příbuzných jeho zesnulé ženy. Ale i ti nejneúnavnější z nich to nakonec vzdali, když nijak nedával najevo, že ho to těší. Nikdo neměl důvod Thaurbada Hulzika navštěvovat a časem se o to už téměř nikdo nepokoušel. Jeho švagrová mu občas posílala dopisy s novinkami o lidech, na které si sotva pamatoval. Většina dopisů, jež mu přicházely a které odesílal, se týkala jeho práce, tedy sepisování textů, které každý týden odevzdával chrámu Auri-El. Byla to oznámení přibíjená na chrámovou bránu a obsahující novinky ze společnosti, kázání a tak podobně.

První list, který mu Gorgos toho dne přinesl, byl od jeho léčitele. Připomínal mu návštěvu domluvenou na středu. Thaurbad pečlivě sepsal mrzutou odpověď a schůzku potvrdil. Měl karmínový mor a léčení ho stálo nemalé peníze - uvědomte si, že tehdy ještě nebyla škola obnovy tak rozšířená. Byla to nepříjemná nemoc a skoro úplně mu zničila hlasivky. To byl také důvod, proč komunikoval výhradně písemně.

Druhý list byl od Alfiers, tajemnice chrámu, a byl stejně strohý a nepříjemný jako vždy: "THAURBADE, PŘIKLÁDÁM KÁZÁNÍ NA NEDĚLI, KALENDÁŘ AKCÍ NA PŘÍŠTÍ TÝDEN A NEKROLOGY. POKUS SE JE TROCHU OŽIVIT. TVŮJ POSLEDNÍ POKUS SE MI MOC NELÍBIL."

Thaurbad sepisoval oznámení dávno předtím, než do chrámu přišla Alfiers, takže jeho představa o ní byla čistě teoretická a postupně se vyvíjela. Z počátku ji považoval za ošklivou tlustou ropuchu pokrytou bradavicemi; v poslední době zmutovala do hubené orčice, nejspíš staré panny. Možná ale měl pravdu pořád a ona prostě jen postupem času zhubla.

Ať už ale Alfiers vypadala jakkoliv, Thaurbadem jasně a okázale pohrdala. Nenáviděla jeho smysl pro humor, vždy si stěžovala na ty nejmenší pravopisné chyby a jeho větnou skladbu a písmo považovala za tu nejhorší amatérskou práci. Práce pro chrám byla naštěstí nejbezpečnějším zaměstnáním hned po službě pro dobrého krále Alinoru. Sice za ni bylo málo peněz, ale Thaurbad neměl moc výdajů. Ve skutečnosti vlastně už pracovat nepotřeboval. Měl nastřádáno slušné jmění, neměl však nic jiného na práci. A popravdě řečeno, vzhledem k tomu, že nic jiného neměl, bylo pro něho psaní oznámení poměrně důležité.

Gorgos doručil všechny listy a pustil se do uklízení. Přitom Thaurbadovi vyprávěl, co je ve městě nového. Dělal to tak vždycky a Thaurbad mu málokdy věnoval pozornost, tentokrát však přinášel zajímavou zvěst. Do Alinoru dorazil cech mágů.

Thaurbad Gorgovu vyprávění o cechu, proslulém arcimágovi a neuvěřitelných nástrojích na výrobu kouzelných předmětů a magických lektvarů pozorně naslouchal. Když chlapec domluvil, naškrábal Thaurbad pár slov na papírek a podal ho Gorgovi spolu s brkem. Stálo tam: "Nech u nich očarovat tenhle brk."

Bude to stát spoustu peněz, řekl Gorgos.

Thaurbad Gorgovi dal objemný měšec zlatých mincí, které za dlouhá léta práce nastřádal, a poslal ho pryč. Usmál se. Teď konečně dokáže udělat na Alfiers dojem a přinést slávu chrámu Auri-El.

Podle toho, jak jsem ten příběh slyšel vyprávět já, uvažoval Gorgos nejprve o tom, že zlato vezme a uteče z Alinoru, pak si však uvědomil, že má chudáka starého Thaurbada docela rád. A navíc nenáviděl Alfiers, které musel každý den nosit listy od svého pána. Možná to nebyla právě nejlepší motivace, Gorgos se však rozhodl, že skutečně půjde do cechu mágů a nechá brk očarovat.

Jak jsem řekl, nebyl tehdy - a zejména tehdy - cech mágů žádným elitářským spolkem, když však poslíček přišel a požádal o možnost použít přístroj na výrobu magických předmětů, uvítali ho s mírným podezřením. Stačilo ale ukázat měšec zlata a přestali pochybovat a zavedli chlapce do místnosti s přístrojem.

Nikdy jsem žádný ze starých magických přístrojů neviděl, takže si budete muset vystačit s vlastní představivostí. Zařízení nepochybně obsahovalo velký optický hranol, který zajišťoval přenos magických energií do předmětu, a sbírku kamenů duše s uvězněnou energií. Jak přesně vypadalo nebo pracovalo, vám nepovím. Díky tomu, kolik zlata mágům přinesl, mohl Gorgos brk očarovat nejdražší dostupnou duší, která pocházela z jakéhosi daedrického stvoření jménem Feyfolken. Mágové v cechu, podobně jako většina jeho tehdejších členů, nebyli moc učení, takže o té duši nevěděli nic kromě toho, že je nabitá silnou energií. Když Gorgos z cechu odešel, byl brk očarován až na hranici svých možností a ještě trochu dál. Vší tou mocí se téměř chvěl.

Když ho Thaurbad poprvé použil, vyšlo samozřejmě najevo, jak moc přestřelil.

A teď, řekl Velký mudrc, "přišel čas na vaši zkoušku."

Ale co bylo dál? Jakou moc ten brk měl? zvolal Taksim.

Nemůžeš teď přestat vyprávět! bránil se Vonguldak.

Dál budu vyprávět teprve po vaší zkoušce z vyvolávání, pokud ovšem dosáhnete výborných výsledků, řekl Velký mudrc.